

ÁDÁM TAMÁS

Érkezés

Tóparti csendéletet rajzol a nyár;
sárguló damilon szitakötők ülnek,
szöcske fulladozik gombostűből
készült horgon, selymesen suhan
egy mogyorófaág. Ki gondolta volna,
hogy túlélhető a gyerekkor.

Soha nem jutottam túl azon
a lüktetésen, páfrányok illatán.
Elhittem, hogy hajam soha nem
festi fehérre a tél, és csontjaimban
megmarad a méz, lábaimat nem
húzza ólom.

És itt vagyok már öregen, nem
érzékelem a köztes időt. A temető
felé ballagva elém áll egy katedrális,
háló leng hatszögű ablakán.

Csak oda ne térjek vissza, ahol
elpusztult minden, ahol iszap húz
a semmibe! Maradok hát a temetőnél,
andalogva, szelíden.

ÁDÁM TAMÁS

Fecskefészket ver

Gőzölög a vasaló, elfüstölsz néhány
sápadt téli délutánt. Hátad fázik,
átlátszó a lenge kardigán. Ennyire
meztelennek még sosem láttalak.

Legalább annyira tapintatosan
szólítalak, mint ahogyan te szólítod
a macskáidat. A szarkalábak
megszépülnek szemed körül.

Felszántott ágyunkon eredetinek
tűnik sóhajod. Már csupán a végső
mozdulat hiányzik: amikor
fecskefészket ver lábad.

Utazás

Arcomra színes csíkokat mar
a várakozás, sínre tapasztom
fülem. Zavarukban eloldalognak
a talpfákat tartó bazaltkövek,
ma sem veszek hozzád szóló
menetjegyet.

Mire megfejtem a gőzmozdony
füstjeleit, az esőben újra kinő
az elpusztult állomás, majd
rom lesz megint, széthordják
a számozott téglákat.

Az olajfoltos peron az egyetlen
biztos pont, ahol a sín kattogása
igazodik az elhasznált szívhez.
Így ér véget egy el sem
kezdődött utazás.